

ме смехъ на други те, въ разговоранія та треба секога да почитаме вѣра та си.

Показваме ся безбожни ако ся присмиваме на обычаи те церковни да земаме думи те на свято то писаніе на гавра, да ся подиграваме на простота та на добродѣтели те хора; тыя подиграванія често потѣпкуватъ добродѣтель та кои то раждатъ безбожество то; нищо друго не растлѣва сѣрце то освѣтъ тая дерзостлива свобода сосъ която нѣкои безумни приказватъ за вѣра та и за полза та си.

Треба да отбѣгнуваме внимателно въ разговоръ-тъ сичко онова кое то може да повреди целомудріе то. Ако чуеме некакво гнуснаво нѣщо треба да си запушимъ ухо то ако искаме да не отиде въ сѣрдце то ни.

Дѣца та, не треба да запитватъ оныя кои то приказватъ, кога то ги попитатъ нѣщо треба да отговарятъ сосъ цѣломудріе и да турятъ при сѣко: да и не, думи те Господине, Госпожа. Треба да забраняме на дѣца та да глѣдатъ въ очи те сосъ кого то приказватъ; да слушатъ кои то приказватъ сосъ другиго; и да приказватъ за нѣща кои то не разумѣватъ; сосъ една дума треба да обучаваме дѣца та да слушатъ много и да хортуватъ малко и сосъ време.

Една голѣма погрѣшка е да ся присмиваме на други те за недостатѣци те имъ. Често, оня кой то ся присмива на брата си за нѣкоя погрѣшка или своеволна или естествена, е подчипенъ на друга по голѣма.

Има нѣкои си хора кои то, като приправятъ нѣкоя добра дума, зематъ я на гавра и начнатъ да ся смѣятъ: това прилича на единъ людъ и неучень. Ако е допростоно да ся смѣеме, много срамотно е да выкаме и да продѣлаваме смѣхъ тѣ извѣнъ прѣделъ тѣ на цѣломудріе то. Безумный тѣ ся смѣе само съ голѣмъ гласъ, дума Екле-